

Sygn. akt IV U 298/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Antoniak

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2018r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 7 marca 2017 r. (Nr (...))

w sprawie W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo W. S. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową od 1 stycznia 2017 roku do 31 grudnia 2019 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz W. S. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: IV U 298/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 marca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.35 i art.32 ustawy z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin odmówił W. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową wskazując, że u ubezpieczonego komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 16 lutego 2017r. nie stwierdziła niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył W. S., reprezentowany przez pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy. Ubezpieczony wskazał, że w dalszym ciągu jest niezdolny do pracy, a jego stan zdrowia nie uległ poprawie od czasu poprzedniego orzeczenia (odwołanie k.1-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 16 lutego 2017r. która nie stwierdziła u ubezpieczonego długotrwałej niezdolności do pracy (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.6 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony W. S. w dniu 20 grudnia 2016r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową (wniosek k.191-192 akt organu rentowego). Składając powyższy wniosek W. S. był w trakcie pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową przyznanej decyzją z 31 lipca 2015r. na okres od 1 grudnia 2013r. do 31 grudnia 2016r. (decyzja z 31 lipca 2015r. k.190 akt rentowych). Przedmiotowa decyzja wydana została w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 19 lutego 2015r. w sprawie IV U 337/14 (odpis wyroku k.169 akt rentowych). Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy od 1 stycznia 1997r. (decyzja z 5 maja 1997r. k.22-23v akt rentowych) w związku z niedokrwinnym uszkodzeniem spłotu barkowego lewego, które powstało w czasie odbywania przez niego służby wojskowej.

Rozpoznając w/w wniosek o rentę z 20 grudnia 2016 r. organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 19 stycznia 2017r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 stycznia 2018r., jednakże częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową (orzeczenie lekarza orzecznika z 19 stycznia 2017r. k.194-194v akt rentowych). Na skutek wniesienia sprzeciwu od powyższego orzeczenia, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 16 lutego 2017r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 16 lutego 2017r. k.197 akt rentowych).

Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 7 marca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy W. S. prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową (decyzja z 7 marca 2017r. k.200 akt organu rentowego).

W przedmiotowej sprawie zostały powołane dwa zespoły biegłych. Pierwszy zespół biegłych lekarzy w osobach: reumatologa C. W., ortopedy W. P. i neurologa P. W. w łącznej opinii wydanej w dniu 13 czerwca 2017r. rozpoznał u ubezpieczonego stan po urazie lewego spłotu ramiennego, zespół cieśni kanału nadgarstka lewego, uszkodzenie nerwu łokciowego lewego na poziomie stawu łokciowego oraz spondyloartrozę szyjnego i lędźwiowo- krzyżowego odcinka kręgosłupa z dyskopatią. Wskazani biegli orzekli o braku całkowitej i częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy w związku ze służbą wojskową po dniu 31 grudnia 2016r. podnosząc, że występujące u ubezpieczonego okresowe dolegliwości w postaci drętwienia lewej ręki nie dają podstaw do uznania długotrwałej utraty zdolności do pracy. Biegli wskazali na dobrą sprawność ruchową i czynnościową kończyn górnych i dolnych ubezpieczonego. Wskazali na wynik badania EMG, który wykazał uszkodzenie nerwu łokciowego lewego na poziomie bruzdy nerwu łokciowego kości ramiennej i umiarkowane uszkodzenie nerwu pośrodkowego na wysokości nadgarstka, które to uszkodzenia dotyczą naturalnych cieśni (opinia biegłych k.19-20 i 46-48 akt sprawy).

Z kolei drugi zespół biegłych lekarzy w składzie neurolog A. S., ortopeda J. S. i reumatolog M. P. rozpoznał u ubezpieczonego stan po urazie lewego spłotu ramiennego z dysfunkcją nerwu łokciowego i pośrodkowego lewego. Biegli stwierdzili u ubezpieczonego ograniczenie ruchów czynnych w stawie barkowym, zmniejszenie masy mięśniowej obręczy barkowej strony lewej, przykurcz palców ręki lewej, drżenie ręki przy wykonywaniu ruchów zamierzonych. Podali, że badanie (...) spłotu barkowego lewego wykonane w dniu 10 stycznia 2018r. potwierdziło uszkodzenie nerwu łokciowego lewego na wysokości bruzdy nerwu łokciowego kości ramiennej (uszkodzenie włókien ruchowych i czuciowych), a także uszkodzenie nerwu pośrodkowego lewego- umiarkowane uszkodzenie pnia nerwu pośrodkowego na wysokości nadgarstka (z uszkodzenie włókien czuciowych). Biegli stwierdzili, że opisany stan neurologiczny ubezpieczonego jest utrwalony i nie rokuje poprawy, dlatego też ubezpieczony jest nadal ,tj. od 1 stycznia 2017r. częściowo niezdolny do pracy w związku ze służbą wojskową przez okres 3 lat, tj. do dnia 31 grudnia

2019r. Biegli wskazali, że ubezpieczony ma wykształcenie podstawowe, a zatem jego kwalifikacje do pracy zawodowej należy rozpatrywać w charakterze pracownika fizycznego (opinia biegłych k.76 akt sprawy).

Ubezpieczony W. S. ma wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, nigdy nie pracował zawodowo (okoliczności bezsporne).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego W. S. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art.35 ust.1 ustawy z 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje żołnierzowi, o którym mowa w art.30 ust. 1. Zgodnie zaś z art.30 ust.1 wskazanej ustawy inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został uznany za niezdolnego do pracy wskutek inwalidztwa powstałego:

- w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju;
- w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej.

Przepis art.32 ust.1 przedmiotowej ustawy stanowi, że za niezdolność do pracy pozostającą w związku ze służbą wojskową uważa się inwalidztwo, które powstało na skutek:

- 1)wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w rozumieniu przepisów o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową;
- 2)chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza;
- 3)chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej;
- 4)istotnego pogorszenia stanów chorobowych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Rozstrzygnięcie odwołania ubezpieczonego wymagało ustalenia czy u W. S. występuje całkowita bądź częściowa niezdolność do pracy w związku ze służbą wojskową po dniu 31 grudnia 2016r. W tym celu Sąd zasięgnął opinii dwóch zespołów biegłych składających się z lekarzy: neurologa, ortopedy i reumatologa.

Pierwszy zespół biegłych stwierdził, iż ubezpieczony zachował zdolność do pracy, gdyż pomimo rozpoznanego u niego stanu po urazie lewego splotu ramiennego oraz spondyloartrozy szyjnego i lędźwiowo- krzyżowego odcinka kręgosłupa z dyskopatią, posiada – w ocenie biegłych - dobrą sprawność ruchową i czynnościową kończyn górnych i dolnych, a ponadto zaadaptował się do niepełnosprawności (opinia biegłych k.19-20 akt sprawy). Z kolei drugi zespół biegłych orzekł o dalszej częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy w związku ze służbą wojskową od 1 stycznia 2017r. do 31 grudnia 2019r. wskazując na utrzymujące się u ubezpieczonego ograniczenie ruchów czynnych w stawie barkowym i zmniejszenie masy mięśniowej obręczy barkowej strony lewej, a ponadto przykurcz palców ręki lewej, drżenie ręki przy wykonywaniu ruchów zamierzonych, a także uszkodzenie nerwu pośrodkowego. Biegli ci podkreślili, że stan neurologiczny ubezpieczonego jest utrwalony i nie rokuje poprawy (opinia biegłych k.76 akt sprawy).

Analizując złożone opinie Sąd doszedł do przekonania, że wiarygodna i miarodajna w sprawie jest opinia drugiego zespołu biegłych (na k.76 akt sprawy), który wskazał na utrzymujące się u ubezpieczonego dysfunkcje neurologiczne, znajdujące potwierdzenie w obiektywnych badaniach, które powodują, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku ze służbą wojskową. Biegli podkreślili, że stan neurologiczny ubezpieczonego jest utrwalony, co znajduje potwierdzenie w aktach rentowych ubezpieczonego, z których wynika, że ubezpieczony był uprawniony do renty przez 20 lat, zanim organ rentowy stwierdził, że od stycznia 2017r. ubezpieczony odzyskał zdolność do pracy. Tym samym Sąd nie uwzględnił wniosków płynących z pierwszej opinii biegłych, którzy jako argument za ustaleniem

braku niezdolności ubezpieczonego do pracy wskazali adaptację do niepełnosprawności oraz subiektywne odczucia ubezpieczonego pod postacią drętwienia ręki. W złożonej opinii oraz opinii uzupełniającej biegli nie wskazali na czym polega poprawa stanu zdrowia ubezpieczonego w świetle rozpoznawanych u niego od lat dysfunkcji neurologicznych lewej ręki. Nie może być również wątpliwości, że sama adaptacja do niepełnosprawności w życiu codziennym nie oznacza, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy, tym bardziej że posiada on wykształcenie podstawowe, nie ma żadnego doświadczenia zawodowego, a tym samym jego kwalifikacje zawodowe należy ograniczyć jedynie do wykonywania prac fizycznych, a takie z pewnością wymagają sprawności i aktywności fizycznej.

Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych. W ocenie Sądu, stanowisko drugiego zespołu biegłych sądowych jest przekonujące, a zastrzeżenia organu rentowego są tylko polemiką z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami biegłych (pismo organu rentowego k.85-86 akt sprawy).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczonemu W. S. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową od 1 stycznia 2017r. do 31 grudnia 2019r.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wynikiem sprawy – na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz.1800 ze zm.).